

Binecuvântarea lui Iacov

Versete călăuzitoare: Geneza 48 + 49

În primii șaptesprezece ani din viața lui Iosif, acesta a crescut sub îngrijirea tatălui său Iacov și, în frumoasă corespondență cu aceasta, în ultimii șaptesprezece ani din viața sa, bătrânul tată devine subiectul grijii tandre a fiului său (Geneza 47.28). La sfârșitul acestei perioade a vieții sale, ajungem la ultima și cea mai strălucitoare stație a drumului vieții plină de evenimente a lui Iacov: liniștea orelor morții sale, care contrastează în mod strălucit cu viața sa furtunoasă, plină de căi strâmbe și rătăcite. În aceste momente sfinte și sublime, Iosif este chemat și este deosebit de favorizat împreună cu fiii săi.

Iacov - un om carnal - este slăbit de vârstă și de boală. Lumea de care se agățase cu atâta tenacitate îi scapă din vedere, ochii îi sunt îngreunați de bătrânețe (versetul 10). Dar atunci când puterea cărnii este slăbită și vederea naturală este întunecată - când toate lucrurile pământești se îndepărtează tot mai repede de raza sa de acțiune - atunci el se ridică deasupra pierderii tuturor plăcerilor pământești și găsește în Dumnezeu singurul său sprijin și sursa sa inepuizabilă. De aceea, gândurile sale se întorc la acel moment măreț de la începutul peregrinărilor sale, când Dumnezeu Atotputernic i s-a arătat la Luz, în țara Canaan, l-a binecuvântat acolo și a dat urmașilor săi țara pentru posesiune veșnică printr-o promisiune necondiționată. Înșelăciunile deșarte, eschivele meschine, planurile viclene care îi marcau atât de des calea se terminaseră, erau în zadar; și în locul unei speranțe vagi, el se odihnește acum în promisiunea necondiționată a Dumnezeului cu care își începuse călătoria (versetele 3 și 4).

Așadar, deoarece există o binecuvântare bazată pe promisiuni, garantate pentru urmași lui Iacov, Iacov poate pretinde o binecuvântare pentru fiii lui Iosif. Iacov spune: „vor fi ai mei”. El îi revendică ca urmași ai săi și, în consecință, ca moștenitori ai moștenirii sale (versetele 5 și 6).

Apoi se întoarce la propria istorie și pune în contrast soarta sa pământească cu viitorul glorios al fiilor lui Iosif (versetul 7). El vede o mare moștenire care se întinde în fața lor și a urmașilor lor în țară, dar pentru el însuși, toată bucuria pământească în țara Canaanului a încetat atunci când a murit soția sa iubită. Rahela fusese subiectul iubirii sale. Rahela fusese subiectul special al grijii sale la Iacob.

Pe fiii Rahelei i-a iubit mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi. Dragostea lui l-a făcut să ridice un monument pe mormântul Rahelei după moartea acesteia, pentru a-i păstra numele în permanență în amintire. Pentru Rahela a suferit, a muncit și a trăit, iar mormântul ei i-a închis lui Iacov toate bucuriile pământești. Este ca și cum i-ar fi spus lui Iosif: „Cei doi fii ai tăi au o perspectivă pământească glorioasă înaintea lor, dar a mea este îngropată în mormântul Rahelei”. Însă credința patriarhului muribund privește dincolo de sfârșitul tuturor bucuriilor pământești; iar omul care vorbea mereu despre coborârea lui în Locuința morților, acum - când picioarele sale au ajuns la marginea Locuinței morților - privește dincolo de moarte și de descompunere, căci atunci când vorbește despre mormântul Rahelei situat, pe drumul spre

Efrata”, adaugă semnificativ: „adică Betleem”. Tocmai locul care a pus capăt plăcerilor pământești și afecțiunilor naturale din viața lui Iacov, este locul din care va veni Cel care va aduce binecuvântarea veșnică urmașilor lui Iacov. „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele veșniciei” (Mica 5.2). Cineva a spus că „mormântul speranțelor pământești ale lui Iacov a fost locul de naștere al speranței sale cerești. Efrata și Betleemul erau unul și același loc. Moartea și învierea se întâlnesc în sfatul lui Dumnezeu și în experiența poporului Său. Pe cât de sigur este că Efrata ne aduce moartea, pe atât de sigur va fi un Betleem pentru noi.”

Până în acest moment a vorbit Iacov, dar de acum înainte el vorbește ca Israel. Iacov, omul de carne și oase, și-a amintit trecutul și a văzut în moarte sfârșitul tuturor speranțelor sale pământești. Acum, ca Israel (luptător al lui Dumnezeu), el va vesti gândurile lui Dumnezeu. Ca Iacov, el a văzut cum moartea distruge planurile oamenilor. Ca Israel, el vede dincolo de moarte și dezvăluie planurile lui Dumnezeu (versetele 8-11). Dar ochii lui Israel erau îngreunați de bătrânețe, așa că nu putea să vadă (versetul 10). Acolo unde i se deschid lucrurile cerești, cele pământești trebuie să dispară. Și așa se face că nu se mai gândește la suferințele de pe drum, ci la bunătatea lui Dumnezeu care nu l-a părăsit niciodată.

El recunoaște că Dumnezeu a făcut cu el mai mult decât el a crezut vreodată. El spune: „Nu gândeam să-ți mai văd fața; și, iată, Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța!”. Umplut de bunătatea lui Dumnezeu, Iosif și fiii săi dispar pentru o clipă din gândurile sale și în prezența lui Dumnezeu se închină. El a ajuns la cel mai înalt moment al vieții sale spirituale - este un adorator.

Din remarcă Duhului Sfânt din Evrei 11, aflăm că acesta a fost punctul culminant al credinței în viața lui Iacov. „Prin credință”, citim, „Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare dintre fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său”. Înșelăciunea, șiretenia, egoismul și independența, care i-au marcat atât de des calea, au luat sfârșit, iar în cele din urmă Iacov este caracterizat de credință, dependență și închinare (versetul 12).

Rezultatul este minunat. În calitate de închinător în prezența lui Dumnezeu, el ajunge să cunoască gândurile lui Dumnezeu. El nu mai acționează după voia cărnii, ci după porunca lui Dumnezeu. Și-a pus în mod deliberat mâinile încrucișate, cea dreaptă pe cel mai tânăr și cea stângă pe cel mai în vârstă (versetele 13 și 14). Apoi Iacov îl binecuvântează pe Iosif, dar o face binecuvântându-i pe fiii lui Iosif, căci binecuvântarea pe care o pronunță este pentru „tineri”. El vorbește despre Dumnezeu în funcție de experiența lui cu Dumnezeu. El este „Dumnezeul care a fost păstorul meu de când sunt până în ziua aceasta. Îngerul care m-a răscumpărat din orice rău”, în mâinile căruia el îi încredințează pe tineri (versetele 15 și 16). Iosif, ghidat de gândurile sale firești și fără să ia în considerare suveranitatea lui Dumnezeu, care binecuvântează întotdeauna conform scopurilor Sale, protestează, fără să gândească, împotriva faptului că Iacov îi dădea întâietate celui mai tânăr. Totuși, Iacov nu se lasă influențat de dorințele firești ale lui Iosif. El este pe deplin conștient de ceea ce face. El spune: „Știu, fiul meu, știu”. El nu numai că acționează în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu,

dar o face „în mod intenționat”. Înțelegerea sa spirituală nu a fost niciodată mai clară decât atunci când ochii săi naturali s-au îngreunat din cauza vârstei. Un altul a spus: „Nimeni nu a avut o viziune mai clară decât Iosif, dar Iacov, pe moarte, a avut o viziune mai fermă și mai completă asupra viitorului decât majoritatea interpreților de vise și viziuni, începând de la începutul lumii.”

În Geneza 49, trecem de la întâlnirea particulară dintre Iacov și fiul său Iosif la ultimele momente din viața lui Iacov, când toți fiii sunt chemați împreună, deși aici vom vedea că lui Iosif i se acordă un loc privilegiat. Cei doisprezece fii ai lui Iacov au constituit nucleul germinativ al națiunii lui Israel, și de aceea Iacov, sub călăuzirea lui Dumnezeu, folosește diferitele caractere pentru a oferi o perspectivă profetică asupra istoriei morale a națiunii. El le arată intenția lui Dumnezeu de a binecuvânta Israelul prin Hristos, concentrându-se însă mai mult pe starea națiunii care precede intrarea în binecuvântare sub domnia lui Hristos.

Primii trei fii, prin trăsăturile lor de caracter, reprezintă eșecul moral al poporului lui Israel ca națiune, caracterizat de corupție (Ruben) și violență (Simeon și Levi). Națiunea ca atare va fi lepădată. Dumnezeu nu va intra în adunarea lor și nici nu-și va asocia gloria cu cei caracterizați de depravare și violență. Prin astfel de mijloace nu se realizează scopurile lui Dumnezeu (versetele 3-7).

Împlinirea scopurilor lui Dumnezeu este legată de Iuda, căci din Iuda se va ridica Împăratul, care va mânui sceptrul, și Judecătorul, care va da legea, iar națiunile I se vor alătura (versetele 8-12).

Însă, Împăratul care se ridică din Iuda va fi respins. De aceea poporul ajunge pentru o vreme sub puterea națiunilor, reprezentate în Zabulon și Isahar. Acești doi fii arată cum națiunea intră sub influența lumii prin urmărirea comerțului și plătește de bunăvoie tribut lumii de dragul comodității (versetele 13-15).

În Dan vedem că națiunea cade prin această seminție, ca un călăreț care cade pe spatele. Dan este un instrument al puterii satanei și face ca națiunea să cadă. Dar în cel mai întunecat moment al istoriei lor - când mulțimile vor cădea sub puterea lui satan - va exista o rămășiță care va privi spre Domnul și va aștepta mântuirea Lui (versetele 16-18).

Când rămășița își ridică privirea spre Domnul și așteaptă mântuirea, atunci va fi venit momentul eliberării, de aceea vedem în Gad faptul glorios că rămășița evlavioasă, deși inițial copleșită și nevoită să treacă prin mari suferințe, va învinge totuși în cele din urmă. Vor urma binecuvântări abundente pentru națiune, după cum arată clar „mâncărurile gustoase, împărătești” din Așer (versetele 19-20).

Atunci națiunea eliberată va izbucni în laude, așa cum vedem în Neftali, cerboanca lăsată liberă și care rostește cuvinte frumoase (versetul 21). Acest lucru ne conduce în mod inevitabil la Iosif, frumoasa imagine a lui Hristos, prin care este introdusă întreaga

binecuvântare. La fel cum el în istoria lui Îl reprezintă pe Hristos în supremația Sa, Iacov, pe moarte, în ultimele sale cuvinte îl alege să Îl prezinte pe Hristos personal.

Hristos este mlădița roditoare. Domnul a căutat roade în Israel și a constatat că națiunea nu era decât o viță neroditoare. Dar în Hristos există rod pentru Dumnezeu și binecuvântare pentru oameni. Nu doar pentru cei „de la izvor”, ceea ce vorbește de un loc privilegiat, țara lui Israel, ci binecuvântarea care se întinde peste zid, către națiunile îndepărtate. Dar Cel prin care vine binecuvântarea a fost odată provocat de arcașii care au tras în El și L-au urât. El a fost cel respins de frații Săi. Dar cel respins de ai Săi este întărit de Cel Puternic al lui Iacov și „de acolo” este Păstorul, Piatra lui Israel. „De acolo” - din locul de slăbiciune – El a fost înălțat la un loc de putere. Din locul morții, unde „au tras în El”, El va fi readus din moarte (așa cum Iosif a fost scos din groapă), pentru a fi „Marele Păstor al oilor” (Evrei 13.20). Și „piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceasta a ajuns piatra unghiulară” (1 Petru 2.7).

Hristos cel respins, dar înălțat, devine sursa unei binecuvântări care depășește cu mult toate binecuvântările cunoscute până acum, căci El va binecuvânta cu „binecuvântările cerului de sus”, pe lângă „binecuvântările adâncului care se află jos”. Binecuvântări care depășesc cu mult tot ceea ce poporul a savurat în trecut. Binecuvântările se vor extinde dincolo de țară, până la „marginea dealurilor veșnice”. Această binecuvântare nemărginită, care va umple pământul de binecuvântare, va contribui la gloria și înălțarea lui Hristos, odinioară respins - o coroană de glorie pe capul Celui care era atunci cel pus deoparte între frații Săi (versetele 22-26).

În final, în Beniamin Îl vedem pe Hristos în fața noastră ca victoriosul Împărat al împăraților, care eliberează poporul Său, nimicește pe dușmanii Săi și împarte roadele victoriei Sale cu poporul Său (versetul 27).